

El Sàhara, l'altre escenari d'al-Qaida

Tot i que ja han passat tres dies des del [segrest a Mauritània](#) de tres cooperants de la [Caravana Solidària 2009](#) de [Barcelona Acció Solidària](#), encara no se'n sap el mòbil ni els autors. Però, tenint en compte els precedents, és probable que el grup [Al-Qaida al Magrib Islàmic](#) (AQMI) hi tingui alguna vinculació. I és que, de fet, la [República Islàmica de Mauritània](#) gairebé només ha saltat al primer pla informatiu aquests últims anys arran de l'activitat d'aquesta jove branca de la xarxa al-Qaida. Implantada a la vasta regió del Sàhara el gener de 2007, quan l'actiu [Grup Salafista per la Predicació i el Combat](#) (GSPC, molt actiu a Algèria) es va integrar oficialment a l'òrbita d'Ossama Bin Laden i va canviar de nom, l'AQMI ha reivindicat atacs contra instal·lacions militars, béns occidentals i turistes. El desembre de 2007, per exemple, l'assassinat de quatre ciutadans francesos al país va aconsellar de [suspendre](#) per raons de seguretat el [Ral·li París-Dàkar](#), que ja no ha tornat a l'Àfrica.

La fragilitat i inestabilitat de països com Mauritània, Mali, el Txad, el Níger i Algèria (amb més d'un milió de quilòmetres quadrats cadascun) ha estat aprofitada per [al-Qaida](#) per convertir el desert en un refugi força segur per establir-hi bases i moure-s'hi amb relativa llibertat. I, tot plegat, a tocar d'Europa. L'activa [cooperació militar](#) nord-americana amb els països de la zona no ha fet sinó confirmar la gradual implantació d'al-Qaida al Sàhara. El desembre de 2002 els EUA ja van posar fil a l'agulla a la [Iniciativa Pan-Sahel](#), un programa d'assistència militar a Mali, Mauritània, el Níger i el Txad per a lluitar contra el GSPC, controlar les fronteres i el moviment de persones, i promoure-hi la cooperació. El 2005 la iniciativa [es va estendre](#) a Algèria, el Marroc, Nigèria, el Senegal i Tunísia.

En el cas de [Mauritània](#), l'actuació incipient i progressiva d'al-Qaida al territori es beneficia indubtablement d'una inestabilitat política crònica des de la independència respecte de la França colonial, ara fa exactament [quaranta-nou anys](#). Els vint llargs anys de govern del coronel Maaouiya Ould Taya es van acabar amb un cop d'estat el 2005 protagonitzat pel Consell Militar per la Justícia i la Democràcia, que va modificar ràpidament la constitució per limitar el mandat presidencial, va convocar eleccions i va aprovar, el 2007, una llei repressiva contra l' [esclavitud](#), una pràctica força estesa al país. Però aquest procés polític es va tornar a aturar amb un altre cop d'estat, l'agost de 2008, impulsat pel general Mohamed Ould Abdelaziz, convertit en president el 19 de juliol passat per mitjà d'unes eleccions [poc transparents](#).

A més de la inestabilitat, aquest país de tradició musulmana també és un terreny d'entrada adobat per a al-Qaida gràcies a la penetració del fonamentalisme islàmic, importat des dels anys 1990 a través d'organitzacions assistencials finançades sobretot pels governs del golf Pèrsic. La prohibició durant molts anys de crear formacions polítiques de base religiosa, juntament amb la política governamental d'aquests últims anys de col·laboració i aproximació als EUA (amb normalització de relacions diplomàtiques amb Israel inclosa), ha ajudat aquest radicalisme islàmic a separar encara més una part de la població respecte de les classes dirigents.

2 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)